

Sy-li spéwal,
Pilnje džélał,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérný
Čerstwosé da.

Njeh ty spéwaš,
Swérnje džélaš
Wšédne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoóň ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je,
Žiwa woda,
Klěž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjež knihicziščezetni w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Schwórtla njedžela adventa.

Matk. 5, 36.

W pjatym měšazu wójny nětko hižom stejimy, a hišcže njeje žaneho tónza teje šameje widžecž. Nasche wójška drje šu wšchelake wultotne dobyčza měle, ale pschewinjeni naschi njepšcheczéłjo hišcže nješku, a wošebje we Franzowskej š naschej wězu njecha prawje do přédka hičž. Ale runje w tajkich čzašach woczakowanja, hdžež Bóh naschu ščezépliwosčž a wutrajnosčž čžežło pruhuje, mamy čžišchi a šylni, mužni a nadžijepólni wostacž. Š temu nam dopomhaj to šłowo nascheho Šbóžnika: Njeboj šo, jeno wět!

Šchtóž šwoju bibliju šnaje, tón wě, kaš hušto šo tuto napominanje: Njeboj šo! w štarým kaš w nowým šatonju wospjetuje. Pschezo š nowa Bóh psches ert šwojich profetow, šwojich japoschtołow, šwojeho jenicžkeho narodženeho Ššyna čłowškim džeczom pschewoła: Njeboj šo! Wón wšchač čłowšku wutrobu šnaje, šo je niz jenož psches měru šhrobła, taš šo dyrbi ju napominacž: Šonizuj šo! — ale tež jara bojašna, šo dyrbi ju trošchtowacž: Njeboj šo!

Njetřebamy tajkeho trojčta w tutych njeměrných čzašach? Nicžo naš taš se štyšknitwym njeměrom nje-naštróža, kaš njewěštosčž. A njecha tajka njewěštosčž naschu wutrobu bojašliwu ščžinicž? Njewěštosčž wo wuspěchu tuteho horžeho wojowanja: budže šo nam radžicž, naschich njepšcheczéłow pschewinycž? njewěštosčž wo naschich lubých

na bitwišcžach: šu hišcže žiwi abo šu hižom padnyli? wojuja hišcže abo leža něhdže šranjeni? a jeli šo šu dženska hišcže štrawi a čžerstwi, budže to jutšje tež hišcže? njewěštosčž wo nasch pschichod: kaš dolho budže wójna hišcže tracž? kajke wopory budže šebi hišcže žadacž? budžemy wšchitke čžežkoty, kotřez wójna nam pschijnješe, pschetracž? Wnošy, kotřiz běchu pschi wudyrjenju wójny taš mužni a š šhrobłosčžu šahorjeni, šu mješ tym wustali. Njetřebamy napominanja: Njeboj šo?

Alle špodžiwnje — runje tam, hdžež dyrbjeli bojoščž najpřjedny widžecž, dofelž nusa a šmjercž kóždy wokomiš hrošy, tam jeje njenamašamy: pola nascheho wójška. Šisty naschich wojašow a rošprawy jich nawjedowarjow nam powjedaju wo šacžuwanjach naschich wojašow, wo jich hněwje a rošhorjenju, wo jich mužnosčži a šhrobłosčži, wo jich wutrajnosčži a šwažliwosčži, wo jich dobročžiwosčži a žortnitwosčži, ale jeneho šacžucža pola nich njenamašasch, bojošcže woni njesnaja, bojoščž we wutrobje žaneho wojaša njebydli, radšcho by wón wumřecž čžył, dyžli šo bojecž.

Š wotkal tuta njebojašliwosčž? Tež tu placžzi: Njeboj šo, jeno wět! Woni maju wěru, dowěru š naschemu šhěžorej, jemu šwěru džeržecž, to reka ša nich: dobyčž; dowěru š šwojim nawjedowarjam, woni šu pschewědženi, šo tucži šwoju wěž derje rošymja; dowěru š tej prawej wěžy, ša kotruž wojuja: ta njemóže podležecž; dowěrjenje š šwojemu wóžznemu krajej: tón njemóže šahinycž. Tajke dowěrjenje wšchitku bojoščž potłócža, tu šo dopjelnja: Njeboj šo, jeno wět!

Njedyrbjala to čim bóle dofonjeć wěra do Boha? „Ja wěrju do Boha“ — ach, w šandženyh lětach šbožowneho měra bu někotremužkuli tuta wěra něščto šnadne; ale nětko, hdžez wójnski wíchor pšes našch lud šchumi, chzemy šo tola šašo na to dopomnicž, ššto na šwojej wěrje do Boha mamy. Ja wěrju do Boha, to tola rěka: ja šym polnje pšeswědczeny, šo je Bóh žiwny, šo Bóh šwět wodži, šo Bóh nade wšchēm, šštož šo na šemi štawa, rukuje; šo je tutón Bóh tón wšchēmóžny, bjes kotrehož wole a dopuščzenja šo ničžo na šwěcže nještawa; šo je tutón Bóh tón wšchēmudry, kotrehož radu a šaměry ničžo njemóže šnicžicž, tón dobročiwny a šmilny, š kotrehož ruki ničžo šleho a ššłódneho njewukha-dža, ale jeno žohnowanje. Šaj, hiščcže wjazy, ja wěrju do Boha, to rěka: ja šym teho wěšteho pšeswědczenja, šo je tutón Bóh mój Bóh, mój pšeczel, mój wótz, šo jeho wótzne wošo wodnjo a w nozy nade mnu štražuje, jeho wótzna ruka mje wšchudžom wodži, jeho wótzna wutroba w lubošči na mnje špomina, runje jako bych ja jeho jenicžke džecžo byl, — ja štupju šo pod tuto wótzne wošo, ja šapšchijam tutu wótznu ruku, ja wukhowam šo w tutej wótznej wutrobje, ja šlubju: twój šym w žiwje-nju a wumrjecžu, ša čaš a ša wěcznošč — to rěka: ja wěrju do Boha.

Tu hnydom špóšnajesč, šo wěra a bojoscž w hroma-dže bydlíč njemóžetej. Šštož šo boji, tón do Boha njewěri, a šštož do Boha wěri, tón šo njeboji. Pšched prawej, žiwěj wěru bojoscž čžeka kaž mlha pšched šłonzom, wona wšchu bojoscž š tym šwjatym tróžkanjom šacžeri: Mje ničžo njewobššodži, wón tak wšchē wězy wodži, šo ša mnje šbóžne šu. Šštož tak do šwojeho njejestkeho Wótza wěri, tón ma tež w najšlubškej čžemnošči šwojeho žiwjenja šwětšo, móž a nadžiju.

Mamy tajke wěry? Runje w tutych čžezčich čžafach je někotremužkuli dwělowanje wutrobu roščezčepišo. Wójna nješewja jeno Boha, ale jeho tež potaja. Š něko-treježkuli wutrobny to praščenje ššyšču: Mamy dha wo-prawdže Boha, kiž je wšchēmóžny, wšchēmudry, šmilny? Mohł tajki Bóh tuto hroššne mordowanje mjes ludami dowolicž? Mohł wón tajke čžertowške hroššnoščez pšchidacž, kajkež šu našchi njepšeczeljo wumjedli? Mohł wón do-puščezicž, šo telko njewinowatych čžerpi, a telko winowa-tych bjes šhoštanja woštanje? Njeje šnano tola šlepny pšchypad, hruby wošud, kotryž š nješrošymliwej wólnoščžu tu pšchepuščža, tam roštepta, tu žiwjenje wukhowa, tam do šmjercže štorfa? Šaj, to šu potajništwa Božeho wo-dženja, kotrež my njemóžemy wušłédžicž; ale wšchitkemu dwělowanju my šhroble napschecžiwno štajimy: dha wšchaf woštanu ja pšchezo pšchi tebi, ja wěrju do Boha Wótza, wšchēmóžneho.

Wójna nam tola ššutkowanje žiweho Boha tež wot-krjwa. Nješapomnimy tola w tutych dnjach woczafowanja tych krašnych dobyčow, kotrež šmy mēli. Šako š šhroma-džišnje wšchłow 1870 ta powješčž dónđže, šo je twjerdžišna Mēž šo poddała, najwšchšchi š nich, general š Golž, po-štany a rjekny: Mjoi knježa, Mēž my nješšmy dobyli, Bóh je jo nam dał; šštož to njewidži, tón je šlepny. Šak tež my rjeknjemy: My tute wullotne dobyčža nješ-šmy dobyli, Bóh je nam tešame špožčil; šštož to nje-widži, tón je šlepny. My pač nječamny šlepi byčž, my šwojej woczji š temu pošbēhamy, kotryž we wíchorje bitwow šo nam šjewi: Ša šym tón Knješ, twój Bóh; njeboj šo, jeno wěr!

Tutón žiwny Bóh rěči pač š nami niz jeno tam wonfah we wojomanju ludow, ale tež š kóždym wošebje w jeho šwědomnju. Šraj, jako tuta wójna naš pšche-ššapny kaž blyšš pšchi jašnym njeby; jako ty we šwojim šwědomnju šo naštróža a šapoczža šwojeho loškeho, jeno na šemške šloženeho žiwjenja šo hašbowacž; jako šhutne, šwjate šlubjenja š twojeje wutrobny wuššupowachu a ty šo šašo roššudži, š šwojemu Bohu šo modličž: šy šebi ty to wšchitko dał, abo njeje to Boža ruka byla, kotraž je šo twojeho šwědomnja dótšła, njeje Bóh šam šo wo twoju dušču prózował: Njeboj šo, jeno wěr? Šo je to wulke, šštož w tutym wójnskim čžafu wšchitzy šacžu-wamy: Bóh š nami rěči, Bóh nad nami ššutkuje, Bóh naš pšchemože, duž dyrbimy wušnacž: Štón šary Bóh je hiščcže žiwny! Ššto rudžišč šo, moja dušča, a šy tak njepokojna we mni? Čžafaj na Boha; pšchetož ja budu šo jemu hiščcže džafowacž, šo wón mi pošha še šwojim woblicžom.

Njeboj šo, jeno wěr! to šapšhaj šebi kóždy do šwojeje wutrobny. Šy šo wo šwojich lubnych tam wonfah štarasč, ty wo jich žiwjenje ššchepotasč. Wěščze, ty jich njeby lubo mēł, njeby-li twojeje wutrobje wo nich ššyššno bylo. Š tola njeboj šo, jeno wěr! Woni pod Božim ššchitom šteja, Boža luboščž na nich špomina, ničžo šo jim ššacž njemóže bjes Božeze wole. Duž pšchemēš wšchitku ššaroš-ščiwu ššyššnoščž šwojeje wutrobny do wěrjazeje, wutrobneje modlitwy; to twoju wutrobu ššmēruje a pošylni. Šaj, njeboj šo, jeno wěr!

Š ty, kiž ty tak ššaroščiwje do pšchichoda hladašch, dofelž čži je, jako by hlubina čžyžla wšchitko twoje šbože pošrjecž, o wjedž: Pšchichod leži w Božej ruzy, a to je šyžna, šwěrna ruka. Bohu pšchemoššaj to ššaranje; šak mnohim je wón hižom pšchepomhał! Njeboj šo, jeno wěr!

Š ty ššejšch w duchu pšchi rowje šwojeho lubeho šemrjeteho, kiž je šo ša šwój wótzny kraj woprował. Šež tebi tón Knješ kaž pšchi rowje w Bethaniji rjeknje: Šdy by ty wērił, ty by tu krašnoščž Božu dyrbjał wo-hladacž, krašnoščž myššlow mēra, kotrež Bóh š tobu a twojimi lubymi ma, krašnoščž wěczneho žiwjenja, kotruž čžerpenja tuteho čžafa njemóža šacžmicž. Njeboj šo ani šmjercže, jeno wěr!

Šesuš je něhdy tuto trošštne šłowo š Šairušej rěčzał, jako po čžłowškich myššlach ša njeho žaneje nadžije wjazy njebē. Šak bu jeho wěra ššonowana! Wón na-denđže tež pola naš wotewrjene wutrobny, hdžž pšches tutu wójnu kaž pšches adventškeho poššla nam pšchiwola: Njeboj šo, jeno wěr! Šamjen. M. w Hr.

Jeno wěr!

Jeno wěr a njeboj šo,
Dušča, džerž šo Šhryšta šwěru;
Čžmi šo, bje njewjedro,
Wón čže kryje, wjedže š mēru.
Duž šo horja nještrachuj,
Štrošštny budž a njedwēluj!

Jeno wěr a njeplataj,
Še čži šwět tež wšchitko rubił;
Ššwojej šrudžbje mješy štaj,
Šy wšchaf nješšy ničžo šhubił:
Mašch-li jeno Šesuška,
Dha je dušča bohata.

Jeno wěr, wón snaje cze,
Tebje w swojim stadle wodži;
Musu duscha njesměje.
Hdyž pod jeho schitom khodži:
Wón ju hyczi, wofschewja
S khlebom, wodu žiwjenja.

Jeno wěr, so lékařstwo
Ma twój Šbóžnik ja wschě schody;
Teho ruzy dowěr šo,
Wón czi šhoji hrěcha brjody;
Pod nim duscha wotkhoru,
Wěczna šmjercz ju njetrjechi.

Jeno wěr, hdyž šlaby šy,
Teho mōz je w šlabych mōzna;
Sa nim šlěduj plakažy,
Je-li twoja duscha šprōzna;
Wón po swojej šmilnošczi
Twoju czežu polōži.

Jeno wěr, hdyž šacžumasch
Šso wot šwěta wopušcženy,
So ty Šhrysta šwěru masch,
Pod nim khodžisch wobhnadženy.
Braj, hdyže wjětscha šbōžnoscz je!
Tajku šwět dacž njemōže.

Jeno wěr, mōj šchescžano,
So šy wschudže w Šhrysta ruzy;
Džerž ty jeho hnady šo,
S nim šwōj šchiz nješ t njeju duzy;
Tam masch potom wěczny mēr,
Duž, o' duscha, jeno wěr!

K. A. Fiedleř.

Boh wěr.

Něhdy je něhdyže w kraju khudy hōlcžez byl. Štaršchey bēšchtaj jemu wumrjeloj, a dobri ludžo bēchu šo po nim horjebrawi. Šchtož jemu cžinjachu, to jim t pošluchnosczu a pilnosczu w šchuli a domach šaplaczi.

Kas bēšche w šchuli pruhowanje. Šchulski dohladowar bu bōrny na tehole hōlza fedžblivy, pšchetož tōn mōlcžki na wschě praschjenja prawe wotmōlwjenja dawasche. Duž šo jeho inspektor praschesche: „Moje džěczo, czeje ty šy?“

Hōlz woczi t semi šloži a se šyly we wōczku džesche: „„Mojej štaršchey štaj wumrjeloj.““

„Me kaš dha ty rēkasch?“ šo inspektor dale praschesche.

„„Boh wěr““, rēkasche wotmōlwjenje.

„Aj, hlaj tola, kajke masch ty rjane mjeno“ šnapschecžiwu pšchecželny muž a na jeho ruky požohnujo položi. „Boh wěro, haj dowěr šo Bohu šwoje žiwe dny; šchtož šo jemu dowěri, njebudže t hanibje.“

Šskowo tehole luboscziweho knjesa Boh wěr šwoje žiwe dny šašo njesabu. Nětk halle šo jemu jeho šchecžene mjeno prawje rošjašni. Pšchezo jemu jeho mjeno t namōlwjenjom wosta, prawje na Boha twaricž a šo jemu dowěricž. Wón je na tuto namōlwjenje tež pošluchal. Dowěra na Boha wosta šašož jeho wajchnja. Šbože jeho žiwjenja šo na jeho rjane mjeno šašoži.

S teho je widžecž, kaš wjele je na tym ležane, so pšchi šchecženizy dobre mōzne mjeno, kiž ma něšchto czežne na šebi, šobu doštanjenty. Kaschi prjedomnizy šu rošymili, šwojim džěczom tajke mjena dawacz. Ludžo nascheho cžaša njedyrbjeli to šabycz a wschelzy to šašo t nowa wuknyč.

Wysokodostojnemu
a wjelezaslužbnemu fararjej
knjezej JANEJ GOLČEJ
w Rakecach
na jeho 25lětny zastojński jubilej,
džeń 15. hodownika 1914,
z najwutrobnišim zbožopřečom
sčehowacy spěw
po Alkăiskim hronje
— z wuznamom akrostichiskeje twōrby —
skicik
farař em. M. Urban
w Khrōstawje.

Slawa! — so zanjēs z hrimotom wyskacym
Při jubileju slěbornym w zastojnstwje,
Hdyž w službje swjatej dušowpastyr
Golč pječadwaceći lět je skonjał.

*
Je Serbam swěrnym mocy wšě poswjećil
We powoľanju čezkim a wobšěrnym
Kaž předař z Boha žohnowany.
● kak je napinać mocy dyrbjał!

*
A pōdla džělał na polu pismowstwa
Je jako wodžeř towarštwu serbskeho
Za wudawanje serbskich knihi
Lěta nětka mnohe po spodobanju.

*
Njeh pyšny jemu pomnik je „Pomhaj Bōh“,
Kiž jako listno nabožne poskiča,
Zo nabožina so by Serbam
Časy wšě zdžeržala k wobzboženju! —

*
Ej, džělo krute, česceny bratře, sy
Ty w mocy Božej woprawdže wukonjał!
— Njeh k natwarjenju Serbow dale
Ert Twōj so wotewrja z wjeseloscu! —

*
Jan křćenik bēše předběžeř Knjezowy;
Ty tehorunja, bratře, sy služobnik,
Kiž přihotować puće dyrbiš
Jezusej k wutrobam wšeho luda! —

Pšchedběžeř Jan.

Pšches Jana t Šbōžnikej — to je tōn pucz, kotryž chyzsche Bōh šwōj lud wjescž, jako bēšche nětka cžaš dopjelnyeny; tōn pucz, kiž šu we šwojim cžašu prawdžiwu Šsraelitojo šchli. Štšchapani wot šhutneho pošutneho předomanja šchecženika Jana pošnatwachu woni šwoje hrěchi a dostawachu wōdnu šchecženizu, šchecženizu na nadžiju došonjenišcheho wumōženja; woni dawachu šo pšches předarja pošuty w pušcžinje pošasowacz na Bože jehno, kotrež šwěta hrěchi nješe, na teho šameho, kiž budže jich se šwjatym Duchom šchecžicž. Tak šu woni pšches pšchedběžeřa Jana t Šbōžnikej šamemu došchli, kotrehož profeta wón bēšche, a šu tōn pucz šchli, na kotrymž dyrbjesche šo jim žiwjenje a wscheho došcz dostacz.

Pšches Jana t Šbōžnikej! Hdyž to prawje rošpominamy dha je to tež dženska hšchecže tōn pucz, na kotryž Bōh se šwojej šubłazej hnadu jenotliwe dusche pošasuje a wodži; w tym, šchtož

je šo nad israelskim ludom psches Šanome pschihotowaze skutkowanje stalo, šu hłowne kručki w roswiwanju tajkeho žiwjenja w-pschijate, kotrež šwoje nawróčenje na Boha a jeho šbožo bjerje; Šana a jeho skutkowanje sešnacž, je teho dla ša naš šredt, našch šamšny pucž pruhowacž, hacž je wón tón prawy, kiž naš t šbožu wjedže; haj, wón budže nam t Božej pomozu t temu škružicž, šo w šhodženju na dobrym pucžu čim wjetšchu wěstoscž dostawamy.

Psches Šana pať t Šbóžnikej psches to dónđemž, šo wón jako předať pokuty špóšnacže hrěchow wubudža.

Wón je předomaw t puščinje židowskeho kraja: „Čžinčze pokutu; pschetož njeješte kralestwo je šo pschiblišalo“. Wón je ludej, kiž t njemu won džěšche, šo by šo wot njeho šchěčicž dať, napschecžiwu wołať: „Wy jeshčžerška šchlachta, šchtó je wam pokasať, pschichodnemu hněwu čžeknyčž? Teho dla čžinčze hódne plody pokuty!“ A je kóždemu wěrnoscž prajit; tež kralej Šerodaschey wón jeho hrěch přjódť džeržesche: „Tebi šo nješkuscha, šwojeho bratra mandželsku měčž“.

Tak je Šan rěčzał a skutkował a je čžlowjekam žyłu šhutnosčž šatonja pschěddžeržal; pschetož t temu tu šaton je, špóšnacže hrěcha šbudžowacž, a je tak šaton našch pěstón na Šhryštuka a pucžnit t Šbóžnikej.

Tajki Šanowy skutk dokonjuje Bože šłowa jako šaton pschezo hišchže nad nami wšchěmi a praji kóždemu wot naš, kiž njeprawdu čžini: to njeje prawje, šo to čžinišch; t tym wono šwědomnje wubudža, kotrež we mni rjeknje: to njeje prawje, šo šym tajki, a pschěšadža šo po tajkim dušcha do šnutškowneho njeměra, pschi čžimž nihdy t lóšchtom a derjebčžom hrěšchicž a šlě čžinčž njemóže, ale ma napominarja pschi šebi a žahadło w šebi, psches čžož šo čžinjenje njeprawdy šhórcži a hrěšchne žiwjenje šfikali. Tež wubudža Wóh husto druhich čžlowjekow, pschecželow abo nje-pschecželow, šo bychu nam wěrnoscž prajili a šo bychmy šo psches nich šedžblimi ščinili na njedostatki šwojeho žiwjenja a šwojeje wutrobny. A hacž runje maju tucži druhdy wot Šana a jeho krotoscže pschecžiwu šebi šamemu maľo na šebi, dha jich tola Wóh nam napschecžiwu ša Šanowy skutk trjeba a mamy teho dla na wšchelake waschnje předarja pokuty pschi naš, kotryž se šwojim: to njeje prawje! naš šnjeměrnjuje a t rošpomnjecžu honi.

Dawamy šebi tajke napominanja se wšchěm njeměrom, do šotrehož naš pschěšadžuja, lubicž a čžerpimny holoscžiwne ranjenja šarějowazeho mjecža wěrnoscže, derje nam! Tajke rany wodža

ahojenju psches Šhryštuka. Duž nješmišny šo Šanowych pokutnych předomanjow; pschetož žadny drugi pucž t šbožu njeje, šhiba pucž pokuty. Psches pokutu t hnadže, psches Šana t Šbóžnikej — to je tón pucž, kotryž nam Wóh tež t tutym adventom pokasuje. O derje, derje Tebi, mój luby šerbški čžitarjo, šy-li t šwojemu čžajnemu a wěčžnemu šbožu tónle pucž nastupit, na kotrymž adventška hwěšda dušche wodži t Bethlehemskemu

Sazpiwanje předomanja.

Šan Sebastian Šfauser, dwórski předať šhěžora Maximiliana II., pucžowasche ras do Stuttgarta, šo by šławneho württembergškeho reformatora Šana Brenza předomacž škřichal. Šako wot šwojeho hospodarja šhoni, šo je Brenz doma a šo budže našajtra rano w bližšchey žyrkwi předomacž, šo wón jara wješelesche. Dofelž běšche nětko teho mēnjenja, šo budže žyrkej pschepjeljnena, wón žyle šahe, jako šo přeni křócž šwonjesche, do žyrkwe džěšche a šo tak štupi, šo móžesche Brenza derje na klěžny widžecž. Šchto šo šta? Druhi, šhecži křócž šo šwoni, šhěrlušch šo špěwa, a tola je pošlucharjow hišchže jara maľo, tak šo Šfauser myšli,

šo jeho hospodať to prawje wjedžal njeje, a Brenz tón křócž předomacž nješmēje.

Šako běšche špěwanje šłoncžene, štupi čžesčžedostojny šchěđžiwž na Bože měštno a džeržesche natwarjaze, duchapokne a móžne předomanje, kotrež mějesche tak-rjež ruzny a nošny. Šfauser jemu šedžbliwje pschipošluchasche a mějesche jeho pať ša Brenza šameho, pať ša jeho škollegu, pať ša jeneho druhého wučženeho mužža, dofelž běšche šo na maľej licžbje pošlucharjom postorkowať. Šo šłoncženym předomanju džěšche wón nětko t njemu do šapalnje, postrowi jeho a woprašča šo ša jeho mjenom, jemu t dobom šwoje šdžělišchji. Dofelž jeho na to Brenz jara pschecželniwje pschija a šobu domoj wša, šapocža Šfauser dužny po pucžu škoržicž.

„Mój wyšozpčžesčženy knješ Brenzo, ja šym dženkša wulžny nješchistožnu wěž widžal.“

„Šchto dha?“ woprašča šo Brenz.

Wón wotmolwi: „Šo běšche tak maľo pošlucharjom pschitomnych, hdyž tajki muž kaž Brenz předomasche. „Ša“, wón dale džěšche, „nochžyl tajkeje maľeje čžrjódki dla t žyła hagle předomacž.“

Brenz šo trochu pošmēmšny a wěšo šazpiwanje Božeho šłowa wobžarowasche, ale pschishchěšchji t jenej študni šo Šfausera woprašča, kotra drje je najlěpscha šamownoscž tuteje študnje?

Šfauser rjekny, šo je wón jow žyle žyly a tehodla šajkosčž tejele študnje nješnajē.

Brenz džěšche: „Ššches to šo wona porucža, šo wodu dawo, njech wjele abo maľo ludži čžerpaju. Tak dyrbi tež škřozobnit Božeho šłowa wodu žiwjenja dawacž, njech jeno někotři abo mnošny t njemu pschihadžeju.“

F.

Do žyrkwe!

Něhdže duchowny ras w žyrkwi džěčži wučžesche. Šnunje šo wo wodacžu hrěchow rěčžesche a duchowny hrěchi „duchowny wušad“ mjenowasche. Ššchi tym džěčžom tole powjedasche.

W narašchkej Šruskej šo hišchže dženkša tu a tam wušad namaka. Duž šo ras šta, šo šo wonkach na wšny w šorcžmje wošebni měšchženjo t rejemi šabawjachu. Mješ nimi bě tež rjana wošebna, bohata knježna, kiž ani jenicžkeje reje pschepaška njeby. Šnunje bě šašo jenu reju šłoncžila, jako mlody muž t nej štupi a ju namoľwesche, šo by t nim na měšče rejwansku šubju wopušchčžila. Ššicha rošhněwana knježna žadanje žušeho wotpošasa. Duž šo mlody žyly na jejneho nana t tymšamym žadanjom wobrocži. Tajtemu šhutnemu napominanju šo nan šarjež njemóžesche a tak dha šłoncžnje tón žyly a ta knježna se šwojim nanom t rejwarškeje šubje won džěchu. „Šnadna knježna“, tam nětko tón žyly pocža, „ja šym šekar a moja pschihšchnosčž je, Šam šrudnu powješčž bjes šombženja pschinjesčž: „Wy macže wušad na šebi!“

Maľy brođžik we woblicžu, kotrehož knježna njebē šedžbu měta, wo tym šwědcžesche, šo mějesche šekar prawo.

Tole duchowny šwojim džěčžom, kiž t napjatej nutroščžu pošluchachu, powjedasche a šo je na to woprašča: „Še drje ta knježna šo nětko šašo na rejwaršku šubju wróčžila?“

„Ně!“ džěčži wotmolwichu.

„Ale hđže dha je šchla?“ praschesche šo duchowny dale.

„Do žyrkwe!“ bě džěčži wotmolwjenje.

To bě žyle prawje rěčžane. Šdyž šwět wjazny ničžo nima, potom šo ludžo žyrkwe dopomnja, hđžež Šesuš špokoj a rěčži a hoji. A ničtó tam podarmo nješdže. Ššchezo pláčži to šłowo: „Šójče šem še mni, kiž wy špřozni a wobčžezeni šče, ja čžu waš wofšchewicž“. Wy pať dyrbjeli šo hižom přjedy, hacž naš šwět do šola čžignje, t žyrkwi džeržecž; pschetož potom móže šo štačž, šo wjazny tak wjele duchowneje možny nimamny, se šwojej nusu šo na žyrkej wobrocžicž. Šamna knježna jeje tež wjazny njemějesche. Šejne nješbože, kiž ju w ščžejazej mlodoščži se wšcheho šboža njejabžny do najwjetšcheho nješboža čžignny, ju tak porašny, šo šwój rošom šhubi.

F.